

[Gert Petersen.]

være uansvarligt. Det vil sige, at den kontrollerede optrapning uendelig hurtigt ville komme ud af kontrol, og man ville uendelig hurtigt ende i en ganske almindelig nuklear krig. Det så meget desto mere, som man i disse strategiske overvejelser ikke sonder skarpt imellem atomvåben og andre våben, men sonder mellem feltvåben og strategiske våben. Og til feltvåbnene, som sættes ind allerede på et forholdsvis lavt trin under optrapningen, hører også taktiske atomvåben. Så hævder man, at taktiske atomvåben er noget helt andet end strategiske atomvåben. Ja, den diskussion har De Forenede Nationer blandet sig i og har i en lang redegørelse påvist, at de ødelæggelser, som følger af brug af taktiske atomvåben, ikke på noget område adskiller sig fra de ødelæggelser, som følger af brug af strategiske atomvåben. Som følge deraf vil man meget hurtigt være ude i en optrapning, hvor det ikke er til at se nogen forskel på den konventionelle krig og atomkrigen; man vil være i atomkrigen. Men forinden har man — og det er det, der er sket i disse sidste år — skabt en illusion om, at selv i tilfælde af en krigsrisk Øst-Vest-konflikt er der en teoretisk mulighed for at undgå, at den udvikler sig til atomkrig, og derigennem har man inspireret til en omfattende konventionel oprustning, som omfår både i øst og i vest, og jeg må ærligt erkende, at den østlige tankegang på mange punkter på dette felt inden for de senere år desværre har nærmet sig den vestlige tankegang.

Så kan man indvende mod dette: betyder det da, at jeg foretrækker det, man kaldte den massive gengældelsesstrategi, som det hævdes at dette afbalancerede svar har afløst. Selvfølgelig gør jeg ikke det, men kendsgerningen er jo, at den massive gengældelse stadig væk er truslen, at det stadig væk er realiteten, at hele det fleksible svar blot er en illusion, som bygges op oven på den realitet, som udgøres af den massive gengældelse, som igen kommer til udtryk i, at en Øst-Vest-krig aldeles hurtigt vil slå over i en regulær og omfattende atomkrig. Med den beliggenhed, Danmark har, forekommer det socialistisk folkeparti indlysende, ikke at vi sikrer os ved at afruste dette land, det vil vi ikke påstå over for nogen, men det forekommer os indlysende, at vores sikkerhed

ikke bliver større ved at opretholde et militær, det være sig på 13.000, 7.000 eller 5.000 mand, men at vi i hvert fald hellere burde anvende de midler til en international indsats til gavn for fred og afspænding. Det vil være beskedne midler i den sammenhæng, men vi er sikre på, at de vil være bedre anvendt.

Så vil jeg endelig til sidst sige, at den kritik af regeringens forslag, som jeg har beskæftiget mig med her, den kommer altså fra NATO. Og så bliver jeg nødt til at spørge afsluttende: hvad er NATO? Hvem er den ledende magt i NATO? Det er den samme magt, som har kastet flere bomber over Indokina, end der blev kastet over hele Tyskland under anden verdenskrig. Det er den samme magt, om hvilken den danske statsminister for ikke så forfærdelig længe siden udtalte, at hans højeste ønske var at se denne magt forlade Indokina. Det er De Forenede Stater. Når man rejser til NATO for at drøfte sagerne med dem dannede, ja, så er den militære chef, man bliver stillet over for, en general fra De Forenede Staters militær, og det kan man forholde sig passiv over for og sige: jeg er da ligeglad. Man kan også være begejstret over for det, hvis man nu har den opfattelse, at De Forenede Stater er sådan fredens store bannerfører. Men der er mange mennesker i dette land, og flere og flere, på hvem det vittelig har gjort et indtryk, at De Forenede Stater med den politik, de har ført over for Indokina og på en lang række andre områder i den tredje verden, har vist sig at være en brutal, militært aggressiv magt, og det er altså på det samarbejde, det er på råd, der indirekte kommer fra denne magt, at vi bygger vores forsvarspolitik.

Forsvarsministeren (Kjeld Olesen): Det er tredje gang i dag, jeg starter mit indlæg med at sige tak for de faldne bemærkninger. Jeg må indrømme, at når det drejer sig om de to forslag, der diskuteres nu, er det lidt af en ny fornemmelse. Som det blev sagt, har vi nogle gange været en førstebehandling igennem. Der har været nogle ændringer fra gang til gang i de fremsatte forslag, dog ikke her i sidste omgang, men jeg synes, man kan iagttage, at der med hensyn til selve behandlingen, de forskellige ordføreres indlæg, er forskel fra sidste gang. Dette